

chvíle Honzík využil, prosmýkl se dovnitř a schoval se do truhly s moukou. Obryně se vrátila a spěchala vařit. Brzy přišel domů z putování obr a zakřičel:

„Ženo, tady to smrdí člověčinou! Ať do mě uhodí hrom, jestli se tentokrát pletu!“

„To je určitě ten, co nám vzal slepici!“ uvažovala žena. „Možná se schoval v peci.“

Hledali, ale Honzíka nenašli. Obr si povzdechl: „Ach, podej mi kouzelnou harfu. Snad mě potěší.“

Žena přinesla harfu a odešla.

„Hraj, harfo má!“ poručil obr a harfa zahrála tak sladce a klidně, jako když ptáci v lese prozpěvují. Obr poslouchal, poslouchal, až usnul.

Tehdy Honzík vyskočil z truhly, popadl harfu a utíkal pryč. Ale harfa zahrála a obr se probudil. Dlouhými kroky se za Honzíkem rozběhl a celé nebe burácelo jeho hrozivým řevem. Rozhazoval rukama, sípal, ale hbitý chlapec přiběhl k fazolovému stvolu a rychle jako blesk po něm slézal dolů.

Obr také doběhl k fazolové rostlině, sevřel ji svými obrovskými rukama a spustil se po ní. Listy a polámané stonky padaly dolů jako déšť, zelený žebřík se celý ohýbal, až se pod jeho těžkým tělem rozhoupal.

„Mami! Mami!“ křičel Honzík. „Rychle! Sekeru!“

Matka popadla z kůlny sekeru, a sotva stál Honzík na zemi, fazolovou rostlinu podetnula. Ta se s žuchnutím skácela k zemi i s obrem.